

Ma Đánh Ghen

Phóng tác theo chuyện Quý Thê trong tập chuyện trường thiên Liễu Trai Chí Dị, của tổ phụ Bồ Tùng Linh sáng tác và Đàm Quang Hưng tiên sinh chuyển ngữ.

Bồ Tùng Lang

Huyện Định Hóa, tỉnh Thái Nguyên có một thanh niên tên Bằng Vân họ Nhiếp, vốn từ bên Trung Quốc sang đây lập nghiệp đã mấy đời. Năm 25 tuổi Bằng Vân lấy vợ, người họ Triệu. Vợ chồng ăn ở với nhau rất hòa thuận, tương đắc, khăng khít với nhau như cá với nước, nhưng chẳng có con. Ngày ngày vợ chồng vào rừng kiếm lâm sản hay hoa thơm cỏ lạ về bán.

Một hôm đi một theo con thỏ lông trắng như tuyết, họ thấy ở khe núi có một cây hoa rất lạ chưa từng thấy bao giờ, lá xanh có những đường gân trắng. Màu hoa đỏ như huyết dụ có 3 chiếc râu dài như râu cá trê, hương thơm ngào ngạt. Triệu thị rất yêu thích nên không chịu bán đi, dù rằng nhiều người nài nỉ trả giá thật cao. Nhưng chẳng bao lâu hoa tàn nhè héo rồi cây cũng tàn tạ chết theo.

Từ đó Triệu thị biếng ăn, mất ngủ, ốm yếu gầy mòn dần dần rồi mất. Bằng Vân khóc hết nước mắt, thần thờ như kẻ mất hồn. Sau khi mai táng cho vợ lúc nào cũng tưởng nhớ đến cảnh ân ái mặn nồng khi xưa nên đứng ngồi chẳng yên.

Corybas crenulatus

Ch'ien C. Lee

Một hôm đang ngồi một mình trong phòng vắng tưởng nhớ tới người xưa, bỗng nhiên, Bằng Vân thấy có người mở cửa bước vào. Đưa mắt nhìn, thấy là vợ mình, Bằng Vân vừa mừng vừa sợ, vội vàng lên tiếng hỏi:

“Nàng đã chết rồi sao còn về đây được?”

Triệu thị đáp:

“Tuy đã là ma, nhưng vì cái cảm tình quyến luyến của lang quân cho nên thiếp đã khóc lóc năn nỉ với Diêm Vương xin được trở về dương thế vào ban đêm với lang quân. Động lòng trắc ẩn, Diêm Vương đã chấp thuận cho thiếp.”

Nghe vợ nói, Bằng Vân mừng lắm, vội chạy tới ôm chầm lấy vợ, bỗng lên giường mà ân ái. Thấy cuộc giao hoan vẫn cực kỳ hoan lạc, chẳng khác gì khi còn sống. Bằng Vân vô cùng sung sướng. Sáng hôm sau Triệu thị dậy sớm, từ biệt chồng mà đi và từ đó tối nào Triệu thị cũng trở về dương thế với chồng.

Một tối, sau khi ân ái, Triệu thị hỏi chồng:

“Lang quân có tính cưới vợ kế hay không?”

Bằng Vân lắc đầu đáp:

“Như nàng đã biết vợ chồng mình khăng khít với nhau như cá với nước. Bây giờ nếu đêm nào nàng cũng được về đây ăn ở với ta, thì ta hứa sẽ chung tình với nàng chẳng tính tới chuyện lấy vợ kế nữa.”

Hơn một năm sau, bỗng nhiên không thấy Triệu thị đến nữa. Bằng Vân buồn rầu thương nhớ. Họ hàng thấy Bằng Vân đã mất tang vợ mà vẫn chưa đá động gì đến việc tục huyền. Họ rủ nhau tới khuyên chàng nên cưới vợ để cho con nối dõi tông đường. Thoạt tiên Bằng Vân chỉ âm ừ, nhưng rồi thấy bà con giục giã quá nên chàng cũng xiêu lòng và nhờ mai mối kiếm cho mình một cô vợ kế.

Mấy hôm sau Triệu thị bỗng hiện về nói:

“Nếu chàng muốn thiếp trở về, thì hãy đến khe núi vào chỗ chúng ta thấy cây hoa màu đỏ năm xưa đào lấy một tương tự nhưng hoa màu nâu tím, không có râu và lá không có đường gân trắng mang về trồng ở vườn trước nhà, thiếp mới về cùng chàng được.”

Corybas muluensis

Sau gần một tháng khổ cực tìm tòi khắp nơi, Bằng Vân mới tìm được một khóm và mang về trồng. Quả nhiên tối hôm đó Triệu thị hiện về. Vợ chồng lại cùng nhau vui thú, nhưng cây hoa mới lại tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc như có năm bảy con chó hay con lợn chết làm cho làng xóm không ai chịu nổi. Sáng ra họ vác xẻng cuộc đi tìm và đập cây hoa đó tan nát.

Từ đó Triệu thị không thấy hiện về nữa và Bằng Vân buồn rầu không còn muốn sống. Họ hàng lại khuyên nhủ chàng nên tìm người vợ kế và ép chàng đi xem mắt một cô gái họ Cố. Hai bên cùng ưng thuận rồi ấn định ngày cưới. Tuy nhiên Bằng Vân vẫn sợ Triệu thị sẽ phá đám nên xin bà mối hãy giữ kín chuyện này.

Một tối, Triệu thị lại hiện lên hạch hỏi chồng:

“Thiếp nghe đồn lang quân sắp cưới vợ kế, vậy có việc đó hay không?”

Biết chẳng thể dấu được, Bằng Vân đành phải thú nhận mọi chuyện. Triệu thị thở dài mà nói:

“Vì thấy lang quân chí tình, chí nghĩa nên thiếp mới khóc lóc năn nỉ xin Diêm Vương lên đây với chàng vào lúc ban đêm. Lang quân đã hứa chẳng cưới vợ kế nay lại nuốt lời ư?”

Bằng Vân biện bạch:

“Ta vẫn muốn giữ lời hứa với nàng, song vì nàng không trở về nữa và bà con, họ hàng nhà ta đều muốn cho ta có người nối dõi tông đường nên ta đành phải chiều ý họ.”

Tuy thấy lời nói của chồng có lý, song Triệu thị vẫn không vui, rồi đứng dậy, từ biệt mà đi. Thấm thoát đã tới ngày thành hôn. Quá nửa đêm, sau khi ân ái, Bằng Vân và Cố thị đang nằm ôm nhau trên giường, đột nhiên Triệu thị mở cửa, cầm roi bước vào phòng và mắng:

“Con đàn bà kia! Mi là ai mà lại dám tới nhà này, vào phòng này, chiếm chỗ nằm trên giường của tao?”

Mắng xong, xông tới đánh Cố thị. Chẳng dám nói năng chi, Cố thị vùng dậy chạy quanh phòng đề tránh đòn. Bằng Vân cứ lúng túng chẳng dám bênh ai. Một lát sau, khi nghe tiếng gà gáy, Triệu thị mới hằm hằm bỏ đi.

Lúc đó Cố thị mới nghẹn ngào uất ức, rồi òa lên khóc mà nói với chồng:

“Đại nương vẫn còn sống đó chứ có chết đâu. Lang quân đã nói dối thiếp, đánh lừa thiếp để có hai vợ! Dem tân hôn mà đã bị đánh ghen thì thiếp tui nhục chẳng muốn sống nữa.”

Nói xong Cố thị đi lấy giải lụa buộc lên xà nhà định tự tử. Kinh hãi quá, Bằng Vân đem hết sự thực ra thuật lại cho Cố thị nghe và thề rằng điều đó là đúng. Thấy lời của chồng có vẻ thành thực, Cố thị cũng tin nên không đòi tự ả nữa.

Thế nhưng đêm hôm sau Triệu thị lại mở cửa phòng mà vào. Thấy thế Cố thị sợ hãi quá tuột xuống khỏi giường chạy trốn sang nhà hàng xóm. Triệu thị chẳng đuổi theo, tới cạnh chồng lấy tay cầu véo máng nhiếc. Bằng Vân chẳng dám nói năng chi cho tới gần sáng Triệu thị mới đứng dậy bỏ đi. Tối hôm sau chuyện cũ lại xảy ra. Chán nản quá, Cố thị đòi về nhà cha mẹ. Bằng Vân năn nỉ sao cũng không được. Sự nghĩ tới ở làng bên cạnh có thầy pháp họ Lục, nổi danh là cao tay trừ tà ma rất giỏi bèn sang cầu cứu. Sau khi thỏa thuận giá cả, thầy pháp vào rừng chặt một khóm Thạch học kim thoa, mang về lấy hoa sao vàng, sắc đặc cho Bằng Vân uống đủ 9 ngày, sau đó lấy dao bằm nhỏ thân cây thạch học đem ra rắc ngoài mộ của Triệu thị và chung quanh nhà.

Từ đó Triệu thị không thấy hiện về nữa và Bằng Vân cùng Cố thị được sống yên ổn, hạnh phúc bên nhau.

Hữu Tân, Tết xị mùa Xuân năm Tuất